

A Hvavoltang éjszakai cukrászda

I Onhva

A Hvavoltang éjszakai cukrászda

I Önhva

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:

Lee Onhwa: 시간이 멈춰 선 화과자점, 화월당입니다

Originally published in 2024 in Korea by Big Fish

Published by arrangement with Eric Yang Agency
via Randle Editorial and Literary Consultancy.

Fordította

Kiss Marcell

Szerkesztette

Bartók Flóra

Borítóterv

studio forb / Naye

ISBN 978-963-636-987-3

Minden jog fenntartva

Copyright © Lee Onhwa 2024

Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026

Hungarian translation © Kiss Marcell 2026

Tartalom

1. Nyitva / 7

2. Az első vásárló

Csokoládés csonbjong / 19

3. A második vásárló

Szilvavirágos vagasi / 59

4. A harmadik vásárló

Zöld teás tanggo / 125

5. A negyedik vásárló

Epres cschapsszalttok / 173

6. Szavol története

Búcsúzóul vörös gesztenyés janggeng / 209

7. Epilógus / 249

1.

Nyitva

„Az élet egyetlen múltó pillanat, de ami minket össze-fűz, örökre megmarad” – ezek voltak Nagymama utolsó szavai.

Tisztán kélelt az ég, amikor útja végéhez ért. Mint-ha a halál napfénybe öltözött volna a mindig egyszerű és csendes idős asszony tiszteletére. Aznap különösen szépen virítottak a tavaszi virágok, én pedig egy könny-cseppet sem hullajtottam.

Huszonhét éves voltam, már tudtam gondoskodni magamról, amikor elment. Ettem, amikor megéhez-tem, levágattam a hajamat, ha megnőtt, kicseréltem a lemerült elemet az órában. Telt-múlt az idő, és én – vi-dámságot erőltetve magamra – éltem az életemet. Rég-óta tisztában voltam vele, attól még, hogy valaki meg-halt, a tegnapból újra ma lesz, a mából pedig holnap.

Még halálában is összefont karral, békésen aludt. Nagyon igényesen és letisztultan élt, így könnyű volt elrendezni mindazt, ami utána maradt.

– Hogy vagy mostanában, Jonhva?

– Jól vagyok. Azt hiszem, sikerült helyre raknom az érzéseimet.

– Mindig ezt mondod. Ez pedig igencsak aggasztó – jelentette ki Irjong, a barátnőm, aki segített nekem a köl-

tözködésben, és ebben a pillanatban egy nedves törlkendő-t nyomott a kezembe.

Pedig valójában egyáltalán nem küzdöttem a könnyeimmel. Nem fojtogatott a sírás. Nem mintha ne lettem volna szomorú. A nagymamám egy hónappal azelőtti halála derült égből jött villámcsapásként tört össze a szívemet. Sokkal többről volt itt szó, mintsem hogy nem akartam volna sírni. Még gyerek voltam, amikor elveszítettem a szüleimet egy autóbalesetben, így ellenállóvá váltam az efféle búcsúkat illetően.

Az, hogy olyan felnőtt lett belőlem, aki mindent kibír, nem volt valami örömteli következmény.

– Irjong, ünnepeljük meg a költözést, meghívlak egy *ccsadzsangmjonra*!*

– Rendben!

– Mit együnk még hozzá? *Thangszujukot*?** *Kkan-phunggit*?***

– Nem ehetnénk a drágábbikat?

– Ma még az is belefér.

Valami finomat akartam enni, hogy megünnepeljem, életemben először saját lakásba költöztem. Amíg Nagymama élt, még akkor is lelkiismeret-furdalásom támadt, ha *thangszujukot* rendeltem, de ezúttal a *kkan-*

* Feketeszójabab-krémmel készült tésztaétel. (A kötetben szereplő megjegyzéseket a fordító írta.)

** Kínai eredetű, édes-savanyú szószos étel.

*** Kínai eredetű, csípős bundában kisütött csirkeétel.

phunggi is belefért. Mostantól bátor és örömtelen életet fogok élni. Menni fog!

Remek választás volt, hogy hétköznapi délután egy kínai étteremből rendeltünk. Kevesebb mint egy óra alatt ki is szállították az ételt, Irjong vidáman nyitotta ki a bejárati ajtót.

Két doboz étel érkezett: a ropogós sült csirke meg a csillogó *ccsadzsangmjon*. A feketebabszós ízcsiklandóan ragadt az egyébként sárgás búzatésztafalakhoz. A ropogós szélű sült tojások láttán összefutott a szánkban a nyál. Hogy még finomabb legyen a lakoma, csiliport és szezámagot szórtam a tetejére. Miközben Irjong adagját készítettem, ő nagyokat nyelt, mint valami vacsorájára váró kiskutya. Szándékosan lelassítottam.

– Siess már, Jonhva! Éhen halok!

– Nem hallottam a varázsszót.

– *Kérlek*, siess már, Jonhva! Éhen halok!

– Hát akkor lássunk neki! – mondtam kuncogva.

Rávetettük magunkat a táljainkra. Egy darabig mást sem lehetett hallani, csak a szürcsölésünket.

– Jó ez a hely, mostantól csak innen fogok rendelni! – A *ccsadzsangmjon* ízebe feledkezve kedvünk sem volt az üres tréceléshez. A tésztaétel aromája és a *kkan-phunggi* szószának csípőssége tökéletesen kiegészítették egymást.

Ezúttal nem aggódtam amiatt, hogy el fogok hízni, és az ételek ára sem érdekelt. Élveztem a pillanatot.

Bárcsak így élhetnék innentől! Szomorúság és gyász nélkül.

– Mit fogsz csinálni a Hvavoltanggal?

– Holnap találkozom a hagyatéki ügyvéddel. Ő keresett meg, úgy tűnik, hogy Nagymama már régen megbízta.

– Csak nem akarod átvenni az üzletet? Végül is sokat tanultál abból, hogy figyelted, ahogy a nagymamád készítette a süteményeket.

– Méghogy ilyen vállalkozásba fogjak? Az államigazgatásban szeretnék dolgozni. Remélem, Nagymama, Anya és Apa közös szertartást tartanak fent az égben, és azért imádkoznak, hogy jó állásom legyen.

A családom anyai ága generációk óta működtette a hagyományos koreai édességeket kínáló Hvavoltangot. Ükanyám adta át a dédanyámnak, ő pedig Nagymamának. Kizárólag a bolt belső berendezésén változtattak az adott kor divatjának megfelelően.

A Hvavoltangnak Anyára kellett volna szállnia, de ő meghalt, amikor én még csak tízéves voltam, és Nagymamának nem volt más választása, vitte tovább a boltot. Az általános iskola végéig gyakran ott töltöttem vele az időt a Hvavoltangban, de középiskolás koromtól fogva ritkán mentem be az üzletbe.

Dióhéjban: szinte semmit sem tudtam a Hvavoltangról. Egy olyan korban, amikor még a szomszédjai nevét sem tudja az ember, egy családi üzlet rendkívül távoli dolognak tűnt, és nem is érdekelt különösebben.

Ráadásul Nagymama folyton ezt mondogatta: „Jonhva, az a fontos, hogy jól élj!”

Jól élni... Ez vajon annyit jelentett, hogy ha felnővünk, legyen egy állásunk, és éljünk nagy lábon? Arról azért én is értesültem, hogy a Hvavoltang környékén sok régi házat lebontottak, ezért is csökkenhetett a cukrászda vásárlóinak száma. Ráadásul már egy ideje nem keresték sokan a hagyományos koreai édességeket. Az emberek a macaront meg a madeleine-t részesítették előnyben, úgyhogy a Hvavoltang kongott az ürességtől.

Irjong savanyított retket rágcsált, hogy semlegesítse az ízeket a szájában.

– A Hvavoltang törzsvendégei biztosan nagyon szomorúak lesznek.

– Milyen törzsvendégek? Nagymama éjszakai bagoly volt, főleg késő éjjel volt nyitva. Nem is értem, miért gondolta, hogy ez majd fellendíti az üzletet.

– Ez menő! Mint a *Midnight Diner!**

– Az legalább nyereséges volt...

– De mégis miért csak éjjel volt nyitva a cukrászdátok?

Nagymama az emlékeimben mindig késő éjszakába nyúlóan gyúrta a süteménytészát. Későn, dél körül kelt, úgyhogy gyakran saját magamnak kellett elkészítenem a reggelimet. Következésképpen kevés időnk volt

* 2009-től 2014-ig futó japán sorozat. Egy olyan étteremben játszódik, ami csak éjfél után nyit ki.

beszélgetni. Napnyugtakor Nagymama szójaszósszal kenegette a *kjongdanokat*,* vagy ötszínűre festette a ragadós rizstészta. Sohasem magyarázta el, hogy miért csinálja. Kényelmetlenül éreztem magamat a csendjétől, úgyhogy inkább csak a távolból figyeltem. Nem kérdeztem semmit, nem szerettem volna a terhére lenni.

– Akkor nem is tudsz sokat arról, hogy mit csinált?

– Hát nem.

– Vedd ezt úgy, mint egy lehetőséget, hogy jobban megismerheted a nagymamádat – vetette fel Irjong.

Mosolyogva ráztam meg a fejemet. Csodás dolog megismerni valakit, de ahhoz mégiscsak jelen kell lennie, nem igaz? Hogyan ismerhetnénk meg egy halott embert?

– Szerintem nem érted, mire utalok. Azt mondják, hogy az emlékek akkor jelennek meg, ha van számukra üres hely, amit megtölthetnek.

– Valóban?

Ha Irjong felvetésének megfelelően kitöltöm az ürességet, amit Nagymama maga után hagyott, az segít továbblépni? Le szerettem volna rázni magamról a halálát, hogy nyoma se maradjon a szomorúságnak. A Hvavoltang kiürítése tökéletes lehetőség lenne arra, hogy méltó módon emlékezzek meg róla, és közben rájöjjek, milyen ember is volt valójában.

Most már pontosan tudtam, mit kell tennem.

* Édes rizslisztből készült golyó.

– Hát jó, meggyőztél! Próbáljuk meg! Miért is ne?
Újult erővel csengett a hangom, Irjong tiszta szívvel mosolygott, én pedig tudtam, hogy van egy barátom, aki erőt ad. Nem voltam egyedül.

Meg fogom csinálni. Összeszorított ököllel határoztam el magam, ahogy ilyen esetekben szoktam. Úgy éreztem, hogy a barátsága gyengéden tol előre az utamon.

A hagyatéki ügyel megbízott ügyvéd ötvenes férfi volt. A Hvavoltanghoz közeli kis irodájában fogadott, és bár hétköznap este volt, az öltönyén egy ráncot sem lehetett felfedezni. Tökéletesre igazított szemöldöke és egész megjelenése összeszedettséget sugárzott. A megbízható szakember mintaképe. Miután átnézte a dokumentumaimat, egy köteg papírt vett elő a széfjéből.

– Hong kisasszony, kérem, fogadja őszinte részvéte-
met! – mondta, és átnyújtott egy papírpoharas kávé és a névjegykártyáját. – Kérem, engedje meg, hogy tájé-
koztassam az elhunyt, Im Junok végrendeletéről.

Habár instant kávé adott, jól eltalálta a kellő víz-
mennyiséget, így meglepően jó ízű lett. Kétszer is kor-
tyoltam belőle, mielőtt udvariasan bólintottam volna.

– Amint megörököltem, rögtön szeretném felszá-
molni az üzletet.

– Ezt megértem. Im asszony jelentős adósságot hal-
mozott fel.

– Micsoda?

Majdnem visszaköptem a kávé a pohárba. Adósság? Nagymamának adóssága volt? Sohasem mondta! Én azért akartam eladni a boltot, mert nem kívántam működtetni, nem pedig azért, hogy az adósságát törlesszem.

– Úgy tűnik, hogy kölcsönből finanszírozta az egyébként veszteséges üzletet. A reakciójából ítélve önt erről nem tájékoztatták.

– És mennyi az az adósság?

– Százmillió von.

– Micsoda?

– Százmillió von.

Nagymama, most komolyan? Mi ez az egész? Százmillió von? Már tízmillió von hallatán kihagyott volna a szívem, de százmillió? Kínomban csak nevetni tudtam az összeg abszurditásán. Értem, hogy nem volt érzéked az üzlethez, de ez azért már túlzás. Százmillió adósságot csinálni?

Szedd össze magad – gondoltam. – Ki kell találnod, mit csinálj, mielőtt még maga alá temet ez az egész ügy.

– Döbbenetes! Százmillió von! – nyögtem ki nagy nehezen, majd feltettem a kulcskérdést: – De azért ha eladjuk az ingatlant, csak ki tudjuk fizetni, igaz?

– Attól tartok, a jelenlegi körülmények között egyetlen ingatlanközvetítő sem vállalná a Hivatalos eladását.

– Micsoda? Mégis miért nem?

– Rossz helyen van. Régóta pletykálják, hogy szellemjárta vidék ez, ezért nincsenek is itt lakóházak, csak boltok. Errefelé mindenki tisztában van vele, hogy gyakori vendégek a buddhista szerzetesek és a sámánok. Ezt az üzletet csak fillérekért lehetne eladni.

Ó, istenek, mégis miért? Fiatal nő vagyok, aki éppen csak elkezdte élni a saját életét! Önkéntelenül is össze-roppantottam a papírpoharat, mire az ügyvéd felém nyújtott egy iratot.

– Hong kisasszony, a nagymamája tisztában volt ezzel a szerencsétlen helyzettel, ezért írt egy levelet, amelyben minden segítséget megtalál.

Kedves Jonhva,

amikor ezt olvasod, én már nem leszek a földi világon. Sajnálom, hogy életemben nem tudtam több mindent megtanítani neked. Ne aggódj, mindent ott hagytam a Hvavoltangban, amire szükséged van, így azt is, hogy hogyan tudod visszafizetni az adósságot, amit felhalmoztam. Van azonban néhány feltételem.

- 1. Legalább egy hónapon át személyesen neked kell működtetned a Hvavoltangot.*
- 2. Mindennap este tíztől éjfélig kell nyitva tartanod.*
- 3. Élj és várj!*

Ilyen leveleket szabadulósobákban szoktam olvasni a barátaimmal... Az ügyvéd elmagyarázta, hogy a Hivatlang tulajdonjoga azonnal az enyém lesz, de azt az információt, hogy hogyan tudom visszafizetni az adósságot, egy harmadik személytől kapom majd meg a három feltétel teljesülése esetén. Ha nem tartom be a feltételeket, akkor azt, aminek a segítségével vissza tudnám fizetni az adósságot, az elhunyt kívánságának megfelelően a helyi közösség rászorulóit fogják megkapni.

Várjunk csak! Akkor most egyszerre csak a nyakamba vettem egy százmilliós adósságot? Nagymama, mi rosszat tettem én az életemben? Miért kellett ezt csinálnod velem? Alapvetően türelmetlen természetű vagyok, így általában azonnal válaszokat akarok. Azért sem kerültünk soha közel egymáshoz Nagymamával, mert ő mindent komótosan csinált. Most meg rám hagyott egy problémát, aminek a megoldásához minden türelmemre szükségem lesz.